

[Niels Westerby.]

ikke sidder ved roret, lige så lidt som hr. Erik Eriksen sad ved roret, da han var statsminister fra 1950 til 1953.

Man begår en meget stor fejl, hvis man koncentrerer parlamentariske og politiske vurderinger om det regeringspolitiske spil om, hvem der skal sidde på regeringsbænkene. Det er sammensætningen af folketinget, der tæller, styrkeforholdet imellem de forskellige partier her i tinget og deres vilje og evne til at samarbejde.

Denne evne til at samarbejde er jo ringe. Det er i og for sig forbløffende ringe resultater, der kom ud af denne samling. Indenrigsministeren ryster på hovedet, men han vil sikkert erkende, at man har sagt skatte-reform indtil lede i det høje ting. Indenrigsministeren er så begavet, at gentagelser trætter ham, og jeg kan heller ikke forestille mig andet, end at ordet skattereform efterhånden må hænge den højtærede indenrigsminister ud af halsen, sådan som det er blevet brugt i det høje ting i vinterens løb. Der er vel ikke andet at sige om det, end at også på dette område har vi opnået et magert resultat.

Vi har fået en række bortforklaringer, som står i skærende kontrast til virkeligheden og til den store, brede enighed, der var om de grundlæggende principper i en sådan skattereform. Der var enighed om merværdiafgift den 10. maj, der var enighed om, at det var den teknisk bedste form for en almindelig vareomsætningsafgift. Der var enighed om, at man skulle stramme forbrugsskatterne, der var enighed om, at man skulle lette indkomstskatterne, der var enighed om, at den sociale byrdefordeling her i landet skulle være uændret, omlægningen måtte ikke vende den tunge ende nedad; der skulle ikke være nogen gruppe, der blev ramt af en skatteomlægning fra indkomster over til forbrug.

Og alligevel, på trods af denne vidtgående enighed om principperne for en skattereform, på trods af at regeringen havde fremsat forslag om en merværdiafgift, på trods af at regeringen i princippet var indstillet på at sænke indkomstskatterne, dog således at den sociale byrdefordeling ikke blev ændret, på trods af at såvel venstre som det konservative folkeparti havde sagt ja til merværdiafgift, at

man i sit program havde sagt ja til, at forbrugsskatterne skulle strammes og indkomstskatterne lettes, så vi et ynkeligt spil her i maj måned, hvor de forskellige partier begyndte at stille betingelser om, hvordan forhandlingerne skulle fortsættes, hvor man kastede ejendomsskatter og mange andre ting ind i billedet, hvor man prøvede at tilrettelægge, om jeg så må sige, en binding af selve forløbet i de næste 3 år, selv om man udmærket godt ved, at det kan man ikke. Det er jo fuldstændig umuligt, hvis de udefra kommende konjunkturer ændres, at fastslå med sikkerhed, nøjagtigt, hvordan statens udgifter skal være, og hvordan statens indtægter skal være i de næste 3 år. En sådan binding af hele statens politik kan ganske enkelt ikke lade sig gøre; dertil er Danmark for lille, dertil er Danmark for afhængigt af omverdenen.

Til trods for at vi sådan set må sige, at venstre og de konservative stillede betingelser for at få deres eget program gennemført, og til trods for at regeringen havde en vis villighed til at gå til sagen — det indtryk fik man jo efterhånden — skete der ikke noget; man skiltes i merværdiafgiftsudvalget og fik ikke noget resultat ud af det. Der ville vel i og for sig ikke ske noget ved, at merværdiafgiftsudvalget mødtes nogle gange i løbet af sommeren for at se, om noget skulle vise sig — det er der vel ikke et stort håb om, men selv det mindste håb kunne have sin betydning, så det ville måske være en god idé, om man alligevel prøvede fortsat at holde kontakt mellem partierne i merværdiafgiftsudvalget.

Jeg synes, det er et beskæmmende ringe resultat, man har opnået på dette område, set i forhold til de mange og lange taler, der er blevet holdt, og de store forventninger, der efterhånden med rette blev stillet til skattereformbestræbelserne. Jeg vil gerne have lov at henvise til liberalt centrums klare og meget enkle forslag til en skattereform, hvor det ganske klart siges, at midlerne til at opnå en skattereform er gennemførelse af en merværdiafgift og afskaffelse af skattefradragsreglen. Hverken merværdiafgiften eller afskaffelse af skattefradragsreglen er mål i sig selv, men det er midler til at opnå en bedre indkomstbeskatning, nødvendige midler til at kunne lette indkomstskatterne, og det er vel almindeligt